ŞTEFAN CARAMAN – XXI DE SCENE DIN VIAŢA LUI ŞTEFAN

PERSONAJE:

ŞTEFAN
VALENTINA
CAMELIA
DOMNUL ADRIAN
VOCEA

DECORUL: Scena este dispusă pe patru nivele. La primul nivel – parter – o încăpere modestă cu pat, masa, două scaune, chiuveta, aragaz, W.C. La nivelul doi o scenă decorată pentru Hamlet, scena în care acesta moare. La nivelul trei, un spaţiu gol. La nivelul patru, clădirea unei gări. Accesul între nivele se face prin intermediul unei scări interioare.

SUBIECTUL PIESEI: Nu aveţi câteodată senzaţia că viaţa voastră curge pe anumite canale, uneori chiar împotriva voinţei voastre? Nu simţiţi cum cineva disimulat în spatele vostru, perfid şi puternic, vă dirijează fără nicio milă? Ajunge numai împotrivirea?

SCENA I

(în patul din dormitor stau întinşi Ştefan şi Camelia; Sunt surprinşi imediat după o partidă de sex; Camelia se ridică din pat, se îndreaptă spre masă, îşi toarnă nişte apă într-o cană; revine, se aşază la marginea patului şi îl fixează cu privirea pe Ştefan)

CAMELIA: Ştefan?

ŞTEFAN: Ce-i?

CAMELIA: Ştefan, te părăsesc.

ŞTEFAN (sare ca un arc, răsturnând ceaşcă de ceai a femeii; face câţiva paşi, se apropie de femeie; strigă la ea): De ce? Pentru cine?

CAMELIA: Domnul Adrian mi-a cerut să stau cu el… în apartamentul lui din Bucureşti. (Ştefan se repede şi o pălmuieşte cu

sete; femeia cade, dar nu plânge; îi şopteşte ameninţător) Tu eşti prea meschin. De asta o să rămâi un Guildenstern toată viaţa.

(Camelia se ridică şi iese; Ştefan face câţiva paşi, se îndreaptă spre chiuveta, se bărbiereşte, se îmbracă, urcă la nivelul doi)

SCENA II

(Nivelul II; Ştefan se aşază undeva la margine, în culise; pe scenă, actul V, scena doi final din Hamlet; domnul Andrei îl interpretează pe Hamlet; scenografia este simplă – un fotoliu vechi din piele drept tronul lui Claudius…)

DOMNUL ADRIAN:

De eşti bărbat, dă-mi cupa
Ai să mi-o dai, ţi-o jur! Ah dragul meu.
Acestea toate ascunse rămânând
Ce nume defăimat las după mine!
De m-ai păstrat în inima cândva.
Lipseşte-te pe-un timp de fericire
Şi-n lumea asta rea, trăgându-ţi suflul.
Să spui povestea mea…

(replicile sunt acoperite de un zgomot puternic; Ştefan se întoarce către asistentul de regie)

ŞTEFAN: Ce s-a întâmplat? (Actorii continuă să-şi rostească replicile dar acestea sunt acoperite de zgomotul tot mai puternic; la un moment dat domnul Adrian se opreşte şi aruncă o privire ucigătoare în culise; Claudius se ridică şi începe să gesticuleze agresiv, Horaţiu se aşază în fund şi începe să râdă, Laert şi Osric se iau la bătaie iar regina rămâne acolo unde este; Fortinbras intra cu Ştefan). Pentru numele lui Dumnezeu de ce nu aprinde cineva lumina?

SCENA III

(Nivelul III; lipsit de decor)

VOCEA: Salut!

ŞTEFAN: Blestemaţilor! Să ştii că nu sunt complet lipsit de putere, că mai am voinţa, pot schimba lucrurile. Pot da peste cap pelicula asta stupidă, aşa şobolan cum sunt.

VOCEA: Da? Uite, mă bucur să aud asta. Până şi în film a venit vremea unei revoluţii, de ce să nu înceapă tocmai de la tine? Cred că

am să te sprijin, cu puţină bunăvoinţa te pot propulsa drept personaj principal.

ŞTEFAN: Ştii ceva? Nu mă interesează chestia asta. Destinele fabricate nu mai sunt de actualitate pentru mine. Vreau soarta mea; s-o strâng în mâini ca pe o bucată de plastilina şi s-o modelez aşa cum îmi place mie. Să-mi bat joc de ea aşa cum vreau eu, nu cum vreţi voi. Vreau să devin o persoană adevărată. Una care se poate transforma perpetuu şi care să nu fie indiferenta.

VOCEA: Şi vrei să negi că ai început deja să te schimbi?

SCENA IV

(Nivelul IV; Ştefan se aşază pe o bancă; pe aceeaşi bancă sta şi Valentina)

ŞTEFAN: Bună Valentina.

VALENTINA: Ştefan. (Pauză în care fiecare priveşte în altă parte) Vrei să vorbeşti cu mine? Nimeni nu vorbeşte niciodată cu mine; bat întotdeauna în retragere, de parcă ar şti.

ŞTEFAN: Bine.

VALENTINA: Stau aici de cinci ani, aşteptându-mi trenul. Uneori vin cam cu vreo oră înainte de ora opt, ştii, doar ca să mă uit. Acolo unde m-au pus nu e nimic.

ŞTEFAN: Unde pleci?

VALENTINA: Oh, doar la câteva staţii mai încolo; este o haltă mică unde aveam obiceiul să cobor din când în când. La marginea pilcului acela de pădure îmi plăcea să-mi pierd timpul. Pur şi simplu.

ŞTEFAN: Îţi cumpăr o nuga?

VALENTINA: Lasă bancurile. (râde scurt)

(Valentina se ridică)

ŞTEFAN: Ce faci, pleci? Mai este o oră şi jumătate până să ne despărţim…

VALENTINA: A-ha!

ŞTEFAN: Bine, atunci o să-ţi cumpăr o nuga.

VALENTINA: Cum vrei. O amintire romantică… oricum spre prânz o să fiu moartă.

ŞTEFAN: Ce???

(Valentina se apropie până la atingere)

VALENTINA: Ştii, eu sunt una dintre fantome.

ŞTEFAN: Nu m-am prins.

VALENTINA: Tu ce faci în fiecare zi?

ŞTEFAN: Prietena mea mă părăseşte şi după aceea sunt o jalnică vioara a treia pentru un actor pretenţios în „Hamlet".

VALENTINA: Eşti norocos. În scenariul meu, trenul se izbeşte de un marfar la 3 kilometri de haltă. Bang! Toţi mor. Şi după aceea, în fiecare dimineaţă mă pomenesc iarăşi în gară. La început am fost cam zăpăcită, producătorii nu mi-au comunicat nimic pe când zăceam moartă printre vagoane. Aşa încât o repet din nou şi din nou. Într-o bună zi s-ar putea chiar să-mi placă.

ŞTEFAN: Acoperită cu ciocolată?

VALENTINA: Ce?

ŞTEFAN: Nuga…

VALENTINA: Da.

ŞTEFAN: Poate că ar trebui să ne mai cunoaştem. După ce se termină totul, poate că…

VALENTINA: Nu, Ştefan. N-are rost. Sunt o fantomă; nu sunt nemuritoare, pricepi? În toată chestia asta sunt complet ignorată. Sunt moartă, deja moartă, moartă permanent! Nu faci parte din afacere dacă mori la grămadă, trebuie să rosteşti măcar o replică, nu înţelegi?

ŞTEFAN: … Oh, Doamne.

VALENTINA: M-au lăsat în scenariu doar ca să reconstituie totul cât mai bine; istoria trebuie servită la fel tuturor. Sunt un ecou. Sunt un nimic.

(Ştefan o ia în braţe şi o sărută)

ŞTEFAN: Mai avem o jumătate de oră.

VALENTINA (se ridică brusc): Haide!

ŞTEFAN: Unde?

VALENTINA: În spatele gării, la ora asta nu e nimeni. Noi morţii apreciem mult mai bine bucuriile vieţii.

SCENA V

(în patul din dormitor stau întinşi Ştefan şi Camelia; Sunt surprinşi imediat după o partidă de sex; Camelia se ridică din pat, se îndreaptă spre masă, îşi toarnă nişte apă într-o cană; revine, se aşază la

marginea patului şi îl fixează cu privirea pe Ştefan)

CAMELIA: Ştefan?

ŞTEFAN: Ce-i?

CAMELIA: Ştefan, te părăsesc.

ŞTEFAN (sare ca un arc, răsturnând ceaşcă de ceai a femeii; face câţiva paşi, se apropie de femeie; strigă la ea): De ce? Pentru cine?

CAMELIA: Domnul Adrian mi-a cerut să stau cu el… în apartamentul lui din Bucureşti. (Ştefan se repede şi o pălmuieşte cu sete; femeia cade, dar nu plânge; îi şopteşte ameninţător) Tu eşti prea meschin. De asta o să rămâi un Guildenstern toată viaţa.

(Camelia se ridică şi iese; Ştefan face câţiva paşi, se îndreaptă spre chiuveta, se bărbiereşte, se îmbracă, urcă la nivelul doi)

SCENA VI

(Nivelul II; Ştefan se aşază undeva la margine, în culise; pe scenă, actul V, scena doi final din Hamlet; domnul Andrei îl interpretează pe Hamlet; scenografia este simplă – un fotoliu vechi din piele drept tronul lui Claudius…)

DOMNUL ADRIAN:

De eşti bărbat, dă-mi cupa
Ai să mi-o dai, ţi-o jur! Ah dragul meu.
Acestea toate ascunse rămânând
Ce nume defăimat las după mine!
De m-ai păstrat în inima cândva.
Lipseşte-te pe-un timp de fericire
Şi-n lumea asta rea, trăgându-ţi suflul.
Să spui povestea mea…

(replicile sunt acoperite de un zgomot puternic; Ştefan se întoarce către asistentul de regie)

ŞTEFAN: Ce s-a întâmplat? (Actorii continuă să-şi rostească replicile dar acestea sunt acoperite de zgomotul tot mai puternic; la un moment dat domnul Adrian se opreşte şi aruncă o privire ucigătoare în culise; Claudius se ridică şi începe să gesticuleze agresiv, Horaţiu se aşază în fund şi începe să râdă, Laert şi Osric se iau la bătaie iar regina rămâne acolo unde este; Fortinbras intra cu Ştefan). Pentru numele lui Dumnezeu de ce nu aprinde cineva lumina?

SCENA VII

(Nivelul III; lipsit de decor)

VOCEA: Salut!

ŞTEFAN: Blestemaţilor! Să ştii că nu sunt complet lipsit de putere, că mai am voinţa, pot schimba lucrurile. Pot da peste cap pelicula asta stupidă, aşa şobolan cum sunt.

VOCEA: Da? Uite, mă bucur să aud asta. Până şi în film a venit vremea unei revoluţii, de ce să nu înceapă tocmai de la tine? Cred că am să te sprijin, cu puţină bunăvoinţa te pot propulsa drept personaj principal.

ŞTEFAN: Ştii ceva? Nu mă interesează chestia asta. Destinele fabricate nu mai sunt de actualitate pentru mine. Vreau soarta mea; s-o strâng în mâini ca pe o bucată de plastilina şi s-o modelez aşa cum îmi place mie. Să-mi bat joc de ea aşa cum vreau eu, nu cum vreţi voi. Vreau să devin o persoană adevărată. Una care se poate transforma perpetuu şi care să nu fie indiferenta.

VOCEA: Da? Şi vrei să negi că ai început deja să te schimbi?

SCENA VIII

VALENTINA: Iar tu?

ŞTEFAN: Trebuie să-ţi vorbesc.

VALENTINA: Este ceva urgent?

ŞTEFAN: Mai poate fi ceva urgent pentru noi?

VALENTINA: Vorbeşte-mi.

ŞTEFAN: Să-ţi iau mai întâi o nuga…

VALENTINA: Poate mai încolo.

ŞTEFAN: Sunt două ore în care ei nu ne pot face nimic. Două ore în care timpul curge normal iar imaginile fabricate de ei trec pe lângă noi. Putem face orice, putem face dragoste, ne putem plimba prin gara, prin oraş, putem pune la cale o revoluţie.

VALENTINA: Cum aşa?

ŞTEFAN: Nici eu nu ştiu prea bine cum. Un accident fericit, o peliculă prost tratată sau una uzată, nu-mi dau seama. Cert este faptul că în fiecare zi, timp de două ore suntem aruncaţi afară din joc, filmul curge mai departe, milioane de perechi de ochi vor viziona aceleaşi scene patetice cu un Guildenstern inventat să joace doar pentru a

colora piesă cu morţi cât mai diversificate, iar în cazul tău – la fel – un tren transportând în mod cert pe cineva important, care la un moment dat trebuie să moară şi pe lângă el câteva zeci de anonimi, printre care şi tu.

VALENTINA: Dacă mi-ar fi dat măcar o replică, numai una! Tu te bucuri de mai multe scene, tu pălmuieşti pe cineva, tu invidiezi, ai nişte tabieturi, tu trăieşti, 24 de ore din 24, dar eu? EU?!? Numai două ore în care să mă pot bucura de spectacolul nefiinţei mele. Două ore în care aştept un tren nenorocit care să mă conducă la moarte. Un cadru perfect pentru o viaţă fericită perfectă. Nu ştiu de ce nu izbucnesc în râs.

ŞTEFAN: S-ar putea să închidă.

VALENTINA: Cine? Ce?

ŞTEFAN: Chioşcul. Ţi-ar prinde bine o nuga, vrei?

VALENTINA: Hai în spatele gării, te vreau.

ŞTEFAN: Mi-aş dori să ţi-o iau într-o zi înainte.

VALENTINA: Cum spuneai mai devreme, avem tot timpul. Pe tot. (ies)

SCENA IX

(în patul din dormitor stau întinşi Ştefan şi Camelia; Sunt surprinşi imediat după o partidă de sex; Camelia se ridică din pat, se îndreaptă spre masă, îşi toarnă nişte apă într-o cană; revine, se aşază la marginea patului şi îl fixează cu privirea pe Ştefan)

CAMELIA: Ştefan?

ŞTEFAN: Ce-i?

CAMELIA: Ştefan, te părăsesc.

ŞTEFAN (sare ca un arc, răsturnând ceaşcă de ceai a femeii; face câţiva paşi, se apropie de femeie; strigă la ea): De ce? Pentru cine?

CAMELIA: Domnul Adrian mi-a cerut să stau cu el… în apartamentul lui din Bucureşti. (Ştefan se repede şi o pălmuieşte cu sete; femeia cade, dar nu plânge; îi şopteşte ameninţător) Tu eşti prea meschin. De asta o să rămâi un Guildenstern toată viaţa.

(Camelia se ridică şi iese; Ştefan face câţiva paşi, se îndreaptă spre chiuveta, se bărbiereşte, se îmbracă, urcă la nivelul doi)

SCENA X

(Nivelul II; Ştefan se aşază undeva la margine, în culise; pe scenă, actul V, scena doi final din Hamlet; domnul Andrei îl interpretează pe Hamlet; scenografia este simplă – un fotoliu vechi din piele drept tronul lui Claudius…)

DOMNUL ADRIAN:

De eşti bărbat, dă-mi cupa
Ai să mi-o dai, ţi-o jur! Ah dragul meu.
Acestea toate ascunse rămânând
Ce nume defăimat las după mine!
De m-ai păstrat în inima cândva.
Lipseşte-te pe-un timp de fericire
Şi-n lumea asta rea, trăgându-ţi suflul.
Să spui povestea mea…

(replicile sunt acoperite de un zgomot puternic; Ştefan se întoarce către asistentul de regie)

ŞTEFAN: Ce s-a întâmplat? (Actorii continuă să-şi rostească replicile dar acestea sunt acoperite de zgomotul tot mai puternic; la un moment dat domnul Adrian se opreşte şi aruncă o privire ucigătoare în culise; Claudius se ridică şi începe să gesticuleze agresiv, Horaţiu se aşază în fund şi începe să râdă, Laert şi Osric se iau la bătaie iar regina rămâne acolo unde este; Fortinbras intra cu Ştefan). Pentru numele lui Dumnezeu de ce nu aprinde cineva lumina?

SCENA XI

(Nivelul III; lipsit de decor)

VOCEA: Salut!

ŞTEFAN: Blestemaţilor! Să ştii că nu sunt complet lipsit de putere, că mai am voinţa, pot schimba lucrurile. Pot da peste cap pelicula asta stupidă, aşa şobolan cum sunt.

VOCEA: Da? Uite, mă bucur să aud asta. Până şi în film a venit vremea unei revoluţii, de ce să nu înceapă tocmai de la tine? Cred că am să te sprijin, cu puţină bunăvoinţa te pot propulsa drept personaj principal.

ŞTEFAN: Ştii ceva? Nu mă interesează chestia asta. Destinele fabricate nu mai sunt de actualitate pentru mine. Vreau soarta mea; s-o strâng în mâini ca pe o bucată de plastilina şi s-o modelez aşa cum îmi

place mie. Să-mi bat joc de ea aşa cum vreau eu, nu cum vreţi voi. Vreau să devin o persoană adevărată. Una care se poate transforma perpetuu şi care să nu fie indiferentă.

VOCEA: Da? Şi vrei să negi că ai început deja să te schimbi?

SCENA XII

VALENTINA: Nu te-ai săturat de scandalul cu Camelia?

ŞTEFAN: Conform scenariului trebuie ca eu s-o pălmuiesc şi ea să mă părăsească. Mă doare tot mai mult de fiecare dată. Sunt sortit să rămân un Guildestern şi în spectacolul ăsta; un Guildestern pentru doamnele bătrâne care vin la teatru, un Guildestern pentru Camelia, un Guildestern pentru producători şi unul pentru tine; este un iad.

VALENTINA: Poate că te mulţumeşti numai cu atât.

ŞTEFAN: Ce pot să fac eu singur în faţa unui destin atât de puternic?

VALENTINA: Eşti, într-adevăr, un Guildestern autentic. Te-ai aliat cu cine nu trebuie.

ŞTEFAN: De fapt… dacă mă gândesc bine, nu m-am aliat cu nimeni.

VALENTINA: Ajunge să-ţi spui că a venit timpul.

ŞTEFAN: Ce uşor îţi vine ţie să spui… oh, Doamne! am comis o gafă; iartă-mă.

VALENTINA: Nu am niciun motiv ca să mă supăr. Dar absolut niciunul.

ŞTEFAN: Ba te-ai supărat, maschezi destul de prost asta. Îţi iau o nuga?

VALENTINA: Nu acum.

ŞTEFAN: Dar când?

VALENTINA: De unde şti că îmi place nuga? De unde şti că avansurile tale mi-ar putea face plăcere?

ŞTEFAN: Credeam…

VALENTINA: Sexul este un prost înlocuitor pentru problemele sentimentale.

ŞTEFAN: Este clar, te-ai supărat. Trebuie să mă ierţi. Valentina… într-un fel sau altul, nu te am decât pe tine. Eşti singurul lucru însufleţit în toată povestea asta. Nu-mi lua totul, te implor.

VALENTINA: Şi ce aştepţi acum de la mine?

ŞTEFAN: Habar nu am. Pentru moment este suficient că ne întâlnim; pe parcurs ne vor veni şi ideile. Trebuie să ne vină câteva.

VALENTINA: Oricum, astăzi nu am chef de sex; de altfel în curând trebuie să apară şi el…

ŞTEFAN: Cine?

VALENTINA: Prostuţule! Trenul.

SCENA XIII

(în patul din dormitor stau întinşi Ştefan şi Camelia; Sunt surprinşi imediat după o partidă de sex; Camelia se ridică din pat, se îndreaptă spre masă, îşi toarnă nişte apă într-o cană; revine, se aşază la marginea patului şi îl fixează cu privirea pe Ştefan)

CAMELIA: Ştefan?

ŞTEFAN: Ce-i?

CAMELIA: Ştefan, te părăsesc.

ŞTEFAN (sare ca un arc, răsturnând ceaşcă de ceai a femeii; face câţiva paşi, se apropie de femeie; strigă la ea): De ce? Pentru cine?

CAMELIA: Domnul Adrian mi-a cerut să stau cu el… în apartamentul lui din Bucureşti. (Ştefan se repede şi o pălmuieşte cu sete; femeia cade, dar nu plânge; îi şopteşte ameninţător) Tu eşti prea meschin. De asta o să rămâi un Guildenstern toată viaţa.

(Camelia se ridică şi iese; Ştefan face câţiva paşi, se îndreaptă spre chiuveta, se bărbiereşte, se îmbracă, urcă la nivelul doi)

SCENA XIV

(Nivelul II; Ştefan se aşază undeva la margine, în culise; pe scenă, actul V, scena doi final din Hamlet; domnul Andrei îl interpretează pe Hamlet; scenografia este simplă – un fotoliu vechi din piele drept tronul lui Claudius…)

DOMNUL ADRIAN:

De eşti bărbat, dă-mi cupa
Ai să mi-o dai, ţi-o jur! Ah dragul meu.
Acestea toate ascunse rămânând
Ce nume defăimat las după mine!
De m-ai păstrat în inima cândva.
Lipseşte-te pe-un timp de fericire

Şi-n lumea asta rea, trăgându-ţi suflul.

Să spui povestea mea…

(replicile sunt acoperite de un zgomot puternic; Ştefan se întoarce către asistentul de regie)

ŞTEFAN: Ce s-a întâmplat? (Actorii continuă să-şi rostească replicile dar acestea sunt acoperite de zgomotul tot mai puternic; la un moment dat domnul Adrian se opreşte şi aruncă o privire ucigătoare în culise; Claudius se ridică şi începe să gesticuleze agresiv, Horaţiu se aşază în fund şi începe să râdă, Laert şi Osric se iau la bătaie iar regina rămâne acolo unde este; Fortinbras intra cu Ştefan). Pentru numele lui Dumnezeu de ce nu aprinde cineva lumina?

SCENA XV

(Nivelul III; lipsit de decor)

VOCEA: Salut!

ŞTEFAN: Blestemaţilor! Să ştii că nu sunt complet lipsit de putere, că mai am voinţa, pot schimba lucrurile. Pot da peste cap pelicula asta stupidă, aşa şobolan cum sunt.

VOCEA: Da? Uite, mă bucur să aud asta. Până şi în film a venit vremea unei revoluţii, de ce să nu înceapă tocmai de la tine? Cred că am să te sprijin, cu puţină bunăvoinţa te pot propulsa drept personaj principal.

ŞTEFAN: Ştii ceva? Nu mă interesează chestia asta. Destinele fabricate nu mai sunt de actualitate pentru mine. Vreau soarta mea; s-o strâng în mâini ca pe o bucată de plastilina şi s-o modelez aşa cum îmi place mie. Să-mi bat joc de ea aşa cum vreau eu, nu cum vreţi voi. Vreau să devin o persoană adevărată. Una care se poate transforma perpetuu şi care să nu fie indiferenta.

VOCEA: Da? Şi vrei să negi că ai început deja să te schimbi?

SCENA XVI

ŞTEFAN: Astăzi am primit un telefon.

VALENTINA: Da? Când?

ŞTEFAN: După ce ai urcat în tren. Întotdeauna după ce pleci, îmi mai rămân câteva minute pe care le petrec acasă în pat aşteptând să se întâmple ceva.

VALENTINA: Cine era?

ŞTEFAN: Un prieten bun, cu o soartă la fel de bună.

VALENTINA: El ce trebuie să facă?

ŞTEFAN: El nu face mai nimic. Este la mare, face întreaga zi plaja, iar noaptea şi-o petrece cu o cocotă de lux.

VALENTINA: Într-adevăr, o duce foarte greu.

ŞTEFAN: Până şi el s-a săturat. Era disperat, în cele două ore nu face nimic altceva decât să caute un telefon public. Ştii unde-i hazul? Primul aparat se găseşte abia la două ore şi zece minute de cabana lui, într-o localitate izolată. Nici nu ajunge bine în sătuc că se trezeşte din nou pe plajă, în chiloţii lui caraghioşi, cu gagica masându-i braţele, soarele prăjindu-i fesele şi aşa mai departe.

VALENTINA: Şi cum a reuşit?

ŞTEFAN: Vezi? Vezi? Asta m-am tot întrebat şi eu, cum a reuşit până la urmă. N-a mai apucat să-mi răspundă, trecuseră deja cele două ore dar, gândeşte-te Valentina, a reuşit. A SCHIMBAT CEVA! Mi-l închipui alergând mai tare ca de obicei, sau poate călărind un măgar de pripas, ceva s-a întâmplat totuşi. Până şi puterea lor este limitată, trebuie să lupt, trebuie să fac şi eu ceva. Sunt sigur, acuma sunt sigur că nu sunt numai eu cel care şi-a dat seama de ceea ce se întâmplă; o revoltă este iminentă, iar eu nu trebuie să lipsesc.

VALENTINA: E timpul să-ţi cumpăr o nuga.

ŞTEFAN: Am să mănânc douăzeci, o sută, am să mănânc până o să mor dacă este nevoie; nimic nu mă mai poate opri.

VALENTINA: Te invidiez.

ŞTEFAN: Am să te salvez Valentina. Nu ştiu cum, dar am să te salvez. Apoi am să te cer de nevastă.

VALENTINA: Nu ţi-e teamă de un refuz?

ŞTEFAN: Acum nu-mi mai este teamă de nimic.

VALENTINA: Până una alta îmi vine trenul; până la viaţa următoare, adio.

SCENA XVII

(în patul din dormitor stau întinşi Ştefan şi Camelia; Sunt surprinşi imediat după o partidă de sex; Camelia se ridică din pat, se îndreaptă spre masă, îşi toarnă nişte apă într-o cană; revine, se aşază la marginea patului şi îl fixează cu privirea pe Ştefan)

CAMELIA: Ştefan?

ŞTEFAN: Ce-i?

CAMELIA: Ştefan, te părăsesc.

ŞTEFAN (sare ca un arc, răsturnând ceaşcă de ceai a femeii; face câţiva paşi, se apropie de femeie; strigă la ea): De ce? Pentru cine?

CAMELIA: Domnul Adrian mi-a cerut să stau cu el… în apartamentul lui din Bucureşti. (Ştefan se repede la ea, ridica palma, începe să ţipe DAR NU O MAI LOVEŞTE; femeia cade, dar nu plânge; îi şopteşte ameninţător) Tu eşti prea meschin. De asta o să rămâi un Guildenstern toată viaţa.

(Camelia se ridică şi iese; Ştefan face câţiva paşi, se îndreaptă spre chiuveta, se bărbiereşte, se îmbracă, urcă la nivelul doi)

SCENA XVIII

(Nivelul II; Ştefan se aşază undeva la margine, în culise; pe scenă, actul V, scena doi final din Hamlet; domnul Andrei îl interpretează pe Hamlet; scenografia este simplă – un fotoliu vechi din piele drept tronul lui Claudius…)

DOMNUL ADRIAN:

De eşti bărbat, dă-mi cupa
Ai să mi-o dai, ţi-o jur! Ah dragul meu.
Acestea toate ascunse rămânând
Ce nume defăimat las după mine!
De m-ai păstrat în inima cândva.
Lipseşte-te pe-un timp de fericire
Şi-n lumea asta rea, trăgându-ţi suflul.
Să spui povestea mea…

(replicile sunt acoperite de un zgomot puternic; Ştefan se întoarce către asistentul de regie)

ŞTEFAN: Ce s-a întâmplat? (Actorii continuă să-şi rostească replicile dar acestea sunt acoperite de zgomotul tot mai puternic; la un moment dat domnul Adrian se opreşte şi aruncă o privire ucigătoare în culise; Claudius se ridică şi începe să gesticuleze agresiv, Horaţiu se aşază în fund şi începe să râdă, Laert şi Osric se iau la bătaie iar regina rămâne acolo unde este; Fortinbras intra cu Ştefan). Pentru numele lui Dumnezeu de ce nu aprinde cineva lumina?

SCENA XIX

(Nivelul III; fără decor)

VOCEA: Salut!

ŞTEFAN: Blestemaţilor! Să ştii că nu sunt complet lipsit de putere, că mai am voinţa, pot schimba lucrurile. Pot da peste cap pelicula asta stupidă, aşa şobolan cum sunt.

VOCEA: Da? Uite, mă bucur să aud asta. Până şi în film a venit vremea unei revoluţii, de ce să nu înceapă tocmai de la tine? Cred că am să te sprijin, cu puţină bunăvoinţa te pot propulsa drept personaj principal.

ŞTEFAN: Ştii ceva? Nu mă interesează chestia asta. Destinele fabricate nu mai sunt de actualitate pentru mine. Vreau soarta mea; s-o strâng în mâini ca pe o bucată de plastilina şi s-o modelez aşa cum îmi place mie. Să-mi bat joc de ea aşa cum vreau eu, nu cum vreţi voi. Vreau să devin o persoană adevărată. Una care se poate transforma perpetuu şi care să nu fie indiferenta.

VOCEA: Da? Şi vrei să negi că ai început deja să te schimbi?

SCENA XX

ŞTEFAN: „Tot o să mă lupt cu voi să ştii. Pentru dorinţa de a fi om". La urma urmei am un combustibil pe care să-l folosesc împotriva lor. Iubirea. Răzbunarea. Eroismul. De fapt mă gândesc la tine; vechiul şi bunul scenariu dramatic.

VALENTINA: Ar trebui să te admir, nu-i aşa?

ŞTEFAN: Nu am nevoie decât să te ştiu alături. Ştii că astăzi n-am mai pălmuit-o?

VALENTINA: Nu se poate.

ŞTEFAN: Ba da. A fost un lucru aproape imposibil, dar am reuşit.

VALENTINA: Şi ea?

ŞTEFAN: Ea nu înţelege nimic. Este orbita, sau poate că joacă asta cu de-a plecatul la Bucureşti o excită. Poate că este conştientă că Adrian n-o s-o ia niciodată cu sine şi atunci se hrăneşte cu iluzia asta. Sunt indivizi îndrăgostiţi de rolurile lor şi la care n-ar renunţa pentru nimic în lume. Camelia prezintă toate datele.

VALENTINA: Să nu vorbim de Camelia.

ŞTEFAN: Meritam o nuga cu ciocolată.

VALENTINA: În ultima vreme n-am mai făcut sex.

ŞTEFAN: Vom avea timp şi pentru asta. Fiecare părticică a trupului tău va trece proba de foc a dorinţei mele, dar trebuie să ne asigurăm într-un fel viitorul.

VALENTINA: Victoriile mici nu contează într-o bătălie mare.

ŞTEFAN: Ba da cu condiţia să fie cât mai multe… Ştii, când ajungi cu puţin înainte de locul accidentului, încearcă să sari din vagon, sau cam aşa ceva. Te rog, încearcă.

VALENTINA: Nu ştiu.

ŞTEFAN: Bun, mai sunt încă milioane de rulări şi de prilejuri de încercat. Dar începem acum. Încearcă… pentru mine.

SCENA XXI

(în patul din dormitor stau întinşi Ştefan şi Camelia; Sunt surprinşi imediat după o partidă de sex; Camelia se ridică din pat, se îndreaptă spre masă, îşi toarnă nişte apă într-o cană; revine, se aşază la marginea patului şi îl fixează cu privirea pe Ştefan)

CAMELIA: Ştefan?

ŞTEFAN: Ce-i?

CAMELIA: Ştefan, te părăsesc.

CORTINA